

— Какъвъ огънь излиза отъ устата ѝ. Дали ѝ е лесно и на нея, или ѝ не е лесно. Боже, какъ не бѣ ти мило? Най-добрата ни овца! Вълната ѝ бѣше тънка като свила и мека, мека като душа мека—и като почака да попие влагата на очитѣ ѝ, тя добави.—Каквото ще сме сухотни това лѣто, тя шѣше да ни пооблажава кога годѣ съ млѣчице, пѣкъ сега . . .

— Па не знаемъ баремъ какво е — прекъсна Витанъ майка си — метилтъ ли е, шапата ли е. Ама не е метила, че тя, ако е метила, да е отекла.

— Той, ако е черния шапъ, мама, да ходишъ и доде се земята свърши, за него дофтори нѣма.

— Ще останатъ само тринайсе, обади се Бойка.

Стрина Здравка я погледна, следъ това дълго мига къмъ тавана и, когато свали погледъ, очитѣ ѝ бѣха оживѣни отъ нѣкаква радостъ:

— Ще останатъ да даваме на дѣда Вѣля триста и деведесе. Толкова ли сж, Бойке?

— Толкова. Безъ трийсе толкова.

— Гергьовдень иде. Отъ де ще му се събератъ пари — не знамъ.

Ваклушка бѣше сложила глава на земята и така тежко пѣшкаташе, че едрата вълна по нея се дѣлѣше; очитѣ ѝ бѣха широко разтворени, замѣглени и червени отъ отраженията на огъня; изъ устата ѝ течеха лиги.

Отвѣнъ сливата дращеше по сдрачения прозорецъ, като нѣкакъвъ тъменъ духъ, и напираше да влѣзе.

Стрина Здравка седѣ съ децата, седѣ, па ги овали сънъ, та духна лампата и си легнаха. Другъ пжтъ, като угаснѣше лампата, и единъ шурецъ се обаждаше отъ стената. Но тая нощъ шурецътъ не посмѣ да запѣе.

На заранъта намѣриха Ваклушка простната на земята и подута, а предъ устата ѝ стоеха сдѣвкани кжсчета хлѣбъ и луспи отъ чесновъ лукъ. Стрина Здравка я побутна отъ тукъ, побутна я отъ тамъ, но овцата бѣ се вдървила вече. Витанъ се обади да я не скубятъ, ами да я заровятъ въ градината така, както си е съ вълната.

— Лудъ ли си! — учуди се майка му—че какъ ще кайдисамъ да заровя тая хубава вълна въ земята? Ще я оскубимъ, ще я закопаемъ въ градината по-дълбоко, па ще нахвърляшъ ти камъни отгоре да я не изровятъ псетата и така! Вълната! Ще я оставимъ да гние въ земята, а ние ще ходимъ голи и боси!